

Til Slutning maae vi med venlig Hu minde Saxos og Snorros Landsmænd om at Øieblikket er kostbart, og gode Gjæringer ei at opsætte. Vild Vaabengnye og alskens Uro har nu henved en heel Menneske-Alder, næsten uafbrudt forvirret Europas Folkefærd, lagt an paa at forstyrre de kjærlige Forhold og de fredelige Sysler, samt paa at fængsle Opmærksomheden i det flygtige Øiebliks snevre Kreds. Ingen veed hvortlængde den Stilhed kan være, som igjen har besøgt os, men alle veed vi at Historien ligesaa lidt som Naturen er nogensteds sikkert for Uveir, og vel maae vi da føle os dobbelt opfordrede til med Raskhed og Iver, at bruge de flygtige Dage, helbrede paa de slagne Vunder, bøde paa den skedte Brøst og samle Kraft til at bære hvad den uvise Fremtid kan bringe. At dette nu ingenlunde naaes ved at glemme det Forbigangne, fordybe sig i det Nærværende og blot hige efter legemlig Nødtørft og Overflødighed, derpaa, og paa den evige Sandhed at det er Aandskraft der behøves og fattes, have de seneste Dage givet et uimodsigeligt Beviis, og skal da Noget sanddru forjætte Staterne Kraft og Menneskeheden lysere Dage, da maa det unægtelig være ivrig Bestræbelse for selv at vinde, og hos det menige Folk at vække og udbrede hvad der aandelig styrker og adler Mennesket, hvad der kan trodse Lykkens Omskiftelser og forsøde Vandheld: ophøiende, kjærlige, haabfulde Følelser. At nu sand Fædrenelands-Kjærlighed med eet Ord udtrykker hvad der behøves, at den ei kan være tilstede, med mindre et Folk føler sig som een Slægt og eet Legeme i Aanden, og at denne Følelse er umuelig uden kjærligt Minde af den Fortid der indslutter vore adskilte Slægter i den eene, fælles, Fædrene-Slægt, det lader sig ikke vel nægte. Er det nu desuden saa, som Historien synes at sige, at her i Norden er Fædrenes Historie den Kundskabs Kilde og blinkende Stjerne, hvortil Folket af Naturen føler sig draget og vinket, da maa den ogsaa være det Mittel, hvorigjennem det her bedst vil lykkes at meddele menig Mand Oplysning og Kundskab, men at den ei dertil kan bruges før den henslumrede Kjærlighed atter opvaagner, og at den neppe vækkes, hvis det ei kan skee ved Fortids Krøniker, der ere som et levende Ord af Fædrenes egen Mund, maa vel agtes for vist. En større Gave end de herlige Krøniker — det rige Arvegods efter fattige Fædre — kan vi da ikke skjænke menig Mand i Norden; og vi tør nære det Haab derved at virke til Opvækkelse af en Aand, der vil skjænke Fædrenelandet Slægter, som værdigen afløse de Hensøvne og Udlevede, i det de med ædel Daad fornye Deres Minde.

Kjøbenhavn den 3die August 1816.

Pram.

Treschov.

Grundtvig.

Committerede af Selskabet for de Nordiske Oldskrifter.

98). IV. Q. *Tilskud til Færøernes Skolevæsen. 5. Tilskud til Undervisningens Fremme i Bygderne.* Skrivelse fra Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Kjøbenhavn, den 29. Oktober 1904.

Med sin Anbefaling har Færø Amts Skoledirektion hertil fremsendt en Indstilling fra Lagtinget om, at der af Statskassen maa blive tilstaaet:

1. Frodebø Sogns Kommune et Tilskud paa 2,800 Kr. til Opførelsen af to Skolestuer, den ene i Bygden Trangisvaag og den anden i Bygden Frodebø.
2. Vestmanhavn Sogns Kommune et Tilskud paa 2,400 Kr. til Udvidelse af Skolebygningen i Vestmanhavn.